

Οι άχρηστες συγκεντρώσεις

Τελικά χρειάζονταν οι συγκεντρώσεις στις πλατείες την ώρα της διαπραγμάτευσης στο Eurogroup; Κατά τη γνώμη μου όχι μόνο δεν χρειάζονταν, αλλά μακροπρόθεσμα μπορούν να δημιουργήσουν συνθήκες ομπρέιας της κυβέρνησης και δικασμού στο κοινωνικό σώμα. Συνθήματα τύπου «Η Μέρκελ δεν είναι αυτοκράτειρα» ή «Η Ευρώπη ανήκει στην Ελλάδα», στα οποία γίνεται ευρύτερη αναφορά από δύο άλλους πιστεύουν στον δυναμισμό του αμεσοδημοκρατικού ιδεώδους (αυτό που, τελευταία, μέσω των Αγανακτισμένων του 2001, δημιούργησε τις νέες τάσεις στην περιοχή του ριζοσπαστικού λαϊκισμού, και αργότερα μοίρασε εκ νέου τα χαρτιά στο πολιτικό σκηνικό), δεν

Τα κλισέ φτιάχνουν υπόστρωμα έχθρας. Ενώ το ζητούμενο είναι η συνεννόηση για τη χρηματοδότηση και τις μεταρρυθμίσεις

είναι πρωτοφανή για την Ελλάδα. Ούτε καίγεται για πρώτη φορά δημοσίως σημαία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οταν όμως τέτοια συνθήματα και τέτοιες ενέργειες τίθενται υπό την κυβερνητική αιγίδα δεν είναι απλώς περιθωριακές ταχές. Στην ουσία «μεταφράζουν» στο εσωτερικό της χώρας τη διαπραγμάτευση ως εκβιασμό.

Η «μετάφραση» αυτή είναι σαφής. Τα είχαμε όλα, «ξεσαλώναμε με ένα πεντοχίλιαρο το Σάββατο και μας έμεναν και ρέστα», ώσπου μπίκαμε στο ευρώ για να υποδουλώσουν οι Ευρωπαίοι τον αδάμαστο λαό μας και «να πάρουν κοψοχρόνιά την πατρίδα, το καλύτερο οικόπεδο στον κόσμο». Τέτοια κλισέ, ταιριαστά στους ΑΝΕΛ, ένα εθνικόφρον κόμμα, αλλά όχι από ένα κόμμα της ευρωπαϊκής Αριστεράς, φτιάχνουν υπόστρωμα έχθρας. Και σύγκρουσης.

Ενώ το ζητούμενο είναι η συνεννόηση για τη χρηματοδότηση και τις μεταρρυθμίσεις. Στόχος πάντα είναι μια ευρωπαϊκή, εξωστρεφής, ανταγωνιστική Ελλάδα – και μακάρι ο ΣΥΡΙΖΑ να πετύχει. Αν όμως όντως αυτός είναι ο στόχος, συγκεντρώσεις όπως οι προχεστινές είναι στον αντίποδά του. Και μακροπρόθεσμα δένουν τα χέρια της κυβέρνησης όταν αποφασίσει να κάνει πολιτική – και με δυσάρεστη έκπληξη θα βρει απέναντί της πρόσωπα και ομάδες συμφερόντων που έως τώρα τη δόξαζαν. Ας ρωτήσουν τους αντιμνημονιακούς του παρελθόντος.